

Nr 58.

Av herr **Paulsen**, *angående slopande av gällande bestämmelser om hemortsrätt enligt fattigvårdslagen, m. m.*

För fattigvårdsstyrelserna i landet finns intet som verkar så tyngande som hemortsbestämmelserna med därav följande processer. För de större städernas fattigvårdsstyrelser känns nog bördan härav ej så tung, beroende på att arbetet här utföres av lejd arbetskraft, och då bördan blir tyngre, anställas flera tjänstemän. Det enda kännbara blir således att utgifterna för tjänstemän ökas.

På landsbygden och i mindre städer ställer sig saken helt annorlunda. Där får fattigvårdsstyrelsen — i regel utan hjälp — bära hela bördan av alla dessa utredningar, som fattigvårdsprocesserna medföra. Härtill kommer det rent personliga obehaget, som fattiga människor, vilka närma sig 60-årsåldern, råka ut för, då de vilja flytta från en kommun till en annan, därigenom att kommunalmännen i inflyttningskommunen ofta göra allt vad de förmå för att hindra inflyttning, allt i avsikt att skona kommunen för ytterligare fattigvårdstunga.

Dessa processer kosta det allmänna stora summor utan att medföra någon verklig nytta. — För den fattiga människan, som är i behov av hjälp, medföra de endast obehag och för fattigvårdsstyrelserna utgöra de en ständig källa till förargelse förenad med mycket arbete. För att råda bot på detta, har frågan om centralisering av fattigvården då och då varit uppe, men man har i regel stannat vid att föreslå, att fattigvårdssamhällena göras större, på sin höjd att länet göres till hemortsområde. För min del anser jag att ifråga om hemortsrätten borde *varje svensk medborgare hava hemortsrätt i Sverige, utan angivande av något särskilt samhälle*. — Fattigvårdskostnaderna, även de som nu ersättas av landstinget, delas mellan staten och kommunen så, att staten betalar 75 % och kommunen 25 % av desamma.

Jag avser inte härmed att handhavandet av fattigvården skall överflyttas på staten och denna skaffa nya organ att sköta verksamheten. Mitt förslag går ut på, att fattigvården, som hittills, skötes av kommunerna genom fattigvårdsstyrelsen, men att staten bidrager till kostnaderna med 75 procent. — Givetvis bör från statens sida betryggande kontrollåtgärder vidtagas för förhindrande av missbruk av statsmedlen. Det kan invändas att när kommunen skall besluta och staten bidra med så stor del som $\frac{3}{4}$ av kostnaderna, så skulle man åsidosätta all sparsamhet. Jag tror inte härpå. Det synes mig att det inte bör vara mera riskfyllt att från statens sida utlämna statsbidrag till fattigvården av här angiven storlek än det är att lämna bidrag till vägstyrelserna för deras ändamål. Det är ju samma slags människor och ofta samma personer, som äro styrelseledamöter i det ena eller andra fallet, och det finns ingen anledning befara, att man skall handla mera slös-

aktigt, mindre ansvarskännande, när det gäller medel till fattigvården än när det gäller medel till vägbygge, vägunderhåll, broar och dylikt. Genom en sådan åtgärd vinnes först och främst, att den ojämnhet i fattigvårdstungan, som nu finnes i landet i stort sett försvinner och därigenom blir till en ovärderlig fördel för de människor, som måste anlita fattigvården. Dessutom blir det möjligt för fattiga människor mellan 50 och 60 år att obehindrat flytta omkring i landet, utan att nitiska och om sin kommuns ekonomi ömma kommunalmän behöva göra sitt bästa för att förhindra detta. Och för fattigvårdsstyrelserna i landet blir det en oerhörd lättnad att endast behöva syssla med sin verkliga uppgift att hjälpa fattiga behövande människor och slippa ifrån hela denna överflödsgärning, som hemortsutredningar och processer äro.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till sådan ändring i gällande fattigvårdslag, att alla nuvarande hemortsbestämmelser slopas,

att i stället för de slojade hemortsbestämmelserna inskrives i lagen, att varje svensk medborgare har hemortsrätt i Sverige, utan angivande av någon särskild kommun, och att staten betalar 75 procent av alla fattigvårdskostnader, som av därtill av staten utsedd kontrollmyndighet godkänts.

Stockholm den 14 januari 1936.

Anders Paulsen,
Arlöv.
